

[Poul Møller.]

komme med korte bemærkninger og få tilspidset det problem i redegørelsen, som kan give anledning til kritik eller til uddybning. Vor arbejdsform gør det jo fuldstændig umuligt for vælgerne at følge med i debatten.

Jeg takker som sædvanlig det ærede medlem hr. K. B. Andersen, fordi han taler om mit parti og om mig på den måde, han gør det. Vi ved, at hver gang han gør det, er det med til at styrke vort parti. Vi så ved folkeafstemningen, hvorledes det gik, og vi kan se, at det ærede medlem intet har lært af denne folkeafstemning. Intet overhovedet. Han fortsætter i det vildspor, han engang er kommet ind på; han fortsætter med at tilspidse samarbejdsforholdene, vanskeliggøre dem i det høje ting.

Han spurgte, hvad det var, oppositionen ville. Det står jo klart i vort forslag til dagsorden: vi ønsker at få rensset luften og få et valg, og vi tror ikke, der kan komme et samarbejde i stand om de vigtige opgaver, som står for, i hvert fald ikke så længe det ærede medlem hr. K. B. Andersen er ordfører og har indflydelse i socialdemokratiet.

Det ærede medlem hr. Helge Larsen nævnte i går folkeafstemninger og sagde, at de var mere konservative end det gamle landsting. Det er jo nok muligt, men jeg kan huske, at før folkeafstemningen den 25. juni var det nærmest således, at det var en radikal opfindelse, at vi havde fået folkeafstemningsprincippet ind i forfatningen. Det blev fremhævet i flere kronikker og artikler i Politiken, at det var vist noget, Bertel Dahlgaard havde fundet på — for alt, hvad der er sket af godt og stort her i landet i de sidste 20-30 år, har Bertel Dahlgaard jo fundet på. Men nu var det altså det mest konservative, man kunne få, og det var mere konservativt end det gamle landsting. Sådan kan det gå, når en folkeafstemning går én imod! Men jeg går ud fra, at det ærede medlem stadig mener, at folkeafstemning er et demokratisk middel til afgørelse af stridsspørgsmål.

Det ærede medlem var så glad for, at en eller anden havde sammenlignet det ærede medlem og hans parti med mariehønen. Jeg fik en vældig sympati for det ærede medlems udtalelser på dette område, for jeg må sige, at det var i hvert fald

udtryk for beskedenhed, at han var glad for denne sammenligning. Nu er det jo sådan, at vi stadig skal gå til videnskaben for at finde ud af, hvad disse dyr egentlig er. Der står i Raunkjærs konversationsleksikon, at mariehøns er små halvkugleformede biller med tilsyneladende kun 3 led i fødderne, hovedet skjult under brystet og med meget variabel farvetegning af pletter, der løber sammen til netværk. Vi kender jo alle det lidt brogede dyr med de mange pletter. Nogle kan synes, det er kønt; andre kan synes, det ikke er kønt, men jeg er i hvert fald glad for, at de radikale er glade for sammenligningen.

Jeg skal ikke sige noget til det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, der gjorde rent efter sig her i går; han gjorde det så fint, at der derefter næsten ikke er noget at sige til det ærede medlem. Der var kun én ting, jeg noterede mig, og det var, at han sagde, at vi i foråret stod over for valget mellem enten oppositionens forslag om voldgift eller at klare problemerne, som man klarede dem: gennem helhedsløsningen. Det synes jeg i og for sig var interessant, for hermed afskrev en af fagbevægelsens ledere, som vi alle nærer stor respekt for, den tredje mulighed, den mulighed, som ligger i selve systemet, nemlig konflikten. Det interessante er, at man altså rent faktisk afskriver konfliktmuligheden — og ingen fra vor side vil bebrejde det ærede medlem eller nogen fagforeningsleder dette. Men kan man ikke se, at i det øjeblik man siger: vort faglige system har ikke længer konfliktmuligheden, så har vi fået et vakuum, en uløst tilstand, og så må vi virkelig til at finde ud af, hvordan man skal løse uoverensstemmelser mellem arbejdsmarkedets parter? Det ærede medlem kan så sige: ja men det har folketinget jo gjort adskillige gange. Det, vi gjorde tidligere, var imidlertid noget andet, nemlig at ophøje til lov et mæglingforslag, som var fremkommet enten ved parternes anbefaling eller i hvert fald gennem lang tids forhandling, hvor en sagkyndig havde siddet med parterne og forhandlet sig frem til det, han anså for rimeligt i visse tvangssituationer. Men her i foråret var det noget helt andet; da var det folketinget, der selv bestemte gennem regeringens forslag, hvad der skulle være overenskomst-